

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 28188/2023
30.05.2024. године
Београд

Врховни суд у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хаџића, Мирјане Андријашевић, Весне Мاستиловић и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Растко Поповић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Високи савет судства, Привредни суд у Београду, коју заступа Државно правобранилаштво, са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гжрр 103/23 од 11.05.2023. године, у седници већа одржаној 30.05.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гжрр 103/23 од 11.05.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гжрр 103/23 од 11.05.2023. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гжрр 103/23 од 11.05.2023. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе парничних странака и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду Прр1 336/22 од 23.11.2022. године у ставовима првом и трећем изреке, којима је делимично усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу, на име накнаде имовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року, исплати износ од 419.971,61 динара, са законском затезном каматом од 06.10.2020. године, као дана подношења тужбе до исплате и да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 81.000,00 динара. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из одредби Закона о заштити права на суђење у разумном року, Закона о облигационим односима, Устава Републике Србије и Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, цитираних у образложењу првостепене пресуде, обавезана је тужена да тужиоцу накнади имовинску штету изазвану повредом права на суђење у разумном року, у висини неисплаћеног потраживања тужиоца из радног односа, чија је висина утврђена из Коначне листе признатих потраживања од 20.11.2012. године. Ово због тога што поступак стечаја над стечајним дужником „Минел електромонтажа“ а.д. Београд покренут решењем Привредног суда у Београду Ст 274/12 од 08.06.2012. године, у којем је тужиоцу признато потраживање из радног односа, није окончан ни након доношења решења Привредног суда у Београду Р4 Ст 314/2020 од 11.05.2020. године којим је усвојен, између осталих, приговор предлагача овде тужиоца и утврђено да је тужиоцу повређено право на суђење у разумном року у поступку који се води пред Привредним судом у Београду Ст 274/12 и наложено поступајућем судији да у року од четири месеца предузме све потребне мере и радње како би се приступило окончању стечајног поступка.

Нижестепени судови су, на основу утврђеног чињеничног стања, одлуку о основаности тужбеног захтева за накнаду имовинске штете и објективној одговорности тужене за дугове предузећа са већинским друштвеним (државним) капиталом, какво је привредно друштво „Минел електромонтажа“ а.д. Београд, у односу на које тужилац има новчано потраживање из радног односа, донели у складу са судском праксом овог суда, израженом у пресуди Рев 878/2019 од 14.03.2019. године, донетој у истоветном чињенично-правном спору и у складу са правним становиштем израженим у бројним одлукама Европског суда за људска права (Маринковић против Србије дана 22.10.2013. године по представци број 5353/11, Качапор и други против Србије дана 15.01.2008. године по представци број 2269/06, Црнишанин и други против Србије дана 13.01.2009. године по представци број 35835/05 идр.) и одлукама Уставног суда Републике Србије (Уж 7912/2014 од 09.06.2016. године; Уж 7547/2015 од 26.10.2017. године идр.).

Из наведеног разлога нису испуњени услови да се у овој парници прихвати одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, па је на основу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП) Врховни суд одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5., у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. ст. 1.и 3.).

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 06.10.2020. године. Вредност предмета спора побијеног дела је износ од 419.971,61 динара. На дан подношења тужбе 1 евро је,

према средњем курсу Народне банке Србије, износио 117,5678 динара, па вредност предмета спора побијеног дела представља динарску противвредност износа 3.372,17 евра.

Како вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога, применом члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Весна Субић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић